TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Thảo thơm làng xóm quê mình

ISSN: 2734-9195 14:35 12/05/2026

Cuộc sống ngoài kia có thể vội vã, áp lực với bao lo toan, nhưng chỉ cần nghĩ đến quê hương, tôi lại tìm được một khoảng bình yên để nương náu.

Tác giả: **Trà Bình**

Tôi về làng khi **hoàng hôn** đang dần buông, những dải mây bồng bềnh trôi về phương Bắc. Đứng lặng nhìn bầu trời, tôi càng thêm yêu làng xóm quê mình – miền quê bình dị, nơi mỗi lần trở về, tôi lại có cảm giác như được ôm trọn vào lòng, chẳng nỡ rời xa.

Từ **ngôi chùa cổ** giữa làng, tiếng chuông trầm ấm ngân lên từng hồi, lan xa trong không gian tĩnh lặng. Âm thanh ấy như bàn tay vô hình gỡ nhẹ những mối lo, nhắc rằng đời sống vốn giản dị hơn tôi tưởng.

Tiếng chuông như khẽ đánh thức miền **ký ức tuổi thơ**, là một thời gian khó nhưng làng xóm luôn san sẻ cho nhau từng bát gạo, củ khoai, sống bằng sự chân thành mộc mạc, bằng nghĩa tình thảo thơm. Từ tiếng gà gáy buổi sáng, tiếng võng đong đưa đến ánh đèn dầu leo lắt mỗi đêm... tất cả vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí.

Tôi nhớ cái thuở cả làng thắp sáng bằng đèn dầu. Những buổi chiều chạng vạng, khi đàn gà vừa lên chuồng, trong gian nhà nhỏ, mẹ lại ngồi lom khom châm bấc, thêm dầu, chụp bóng cho chiếc đèn chuẩn bị bữa cơm tối. Ánh đèn chẳng đủ soi rõ từng góc nhà, nhưng lại đủ sưởi ấm lòng người. Có hôm quên mua dầu, sang nhà hàng xóm xin hay vay dầu là chuyện rất đỗi bình thường. Vì thế, ngọn đèn dầu theo cách nào đó, đã trở thành nhịp cầu nối những mái nhà lại gần nhau hơn.

Phiên chợ làng tôi cũng mang một vẻ riêng. Người gánh rau, người vác vài cây mía, có người vừa phe phẩy chiếc nón vừa rao bán xấp lá trầu không. Có người ghé lại chỉ để hỏi han dăm ba câu chuyện. Đôi khi, người ta mua giúp nhau vì "*nhà còn nhiều quá*", hay trả thêm vài đồng như một cách gửi gắm tình cảm. Chợ không chỉ là nơi trao đổi, mà còn là nơi bồi đắp **tình làng nghĩa xóm**.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh hoạ (sưu tầm).

Mùa quả chín, nhà nào nhiều cũng hái một rổ mang sang biếu nhà bên cạnh. Rổ thị thơm, chùm nhãn lồng, hay mấy quả na vừa chín tới... cứ thế chuyền qua cái hàng rào. Những điều tưởng nhỏ bé nhưng lại khiến làng xóm trở nên gần gũi.

Ngoài bến sông, con đò cũ ngày thường chỉ lác đác vài người qua lại, nhưng đến mùa lễ hội thì đông vui, rộn rã tiếng gọi đò, tiếng bước chân hối hả. Có lần tôi tiễn bạn lên thị xã đi học, nghe bác lái đò kể chuyện mùa nước lớn, giọng trầm ấm như chính nỗi niềm của dòng sông. Bác không lấy tiền đò của hai đứa, chỉ cười bảo cứ giữ tiền đi đường mà uống ly nước, cố gắng học hành cho nên người. Con đò đâu chỉ chở người qua lại, mà còn chở theo bao lời tâm tình. Để rồi mỗi lần nỗi nhớ dấy lên, lòng tôi lại chòng chành như đang trên chuyến đò năm cũ, thấy bến quê hiện ra thật gần.

Trong làng, hễ nhà ai có việc, dù vui hay buồn, mọi người đều đến giúp. Người dựng rạp, người lo bếp núc, người đón khách. Không cần nhắc, cũng chẳng cần tính toán, ai cũng tự coi đó là việc chung.

Tình làng nghĩa xóm cứ thế bền bỉ theo thời gian, lặng lẽ mà sâu nặng. Đi xa rồi mới hiểu, quê nhà không chỉ là nơi để trở về, mà còn là điểm tựa nâng đỡ con người đi qua những vui buồn của cuộc sống.

Cái "***thảo thơm***" của làng xóm không chỉ nằm trong mùi cơm gạo mới hay hương quả chín trong vườn, mà còn ở cách người ta đối đãi với nhau. Là khi nhà này có việc, cả xóm sang phụ giúp. Là khi ai đó ốm đau, bát cháo nóng được mang sang không cần nhờ vả. Là những lúc "*tối lửa tắt đèn*", tiếng gọi "*láng giềng*" nghe như ruột thịt.

Có lẽ, hành trang mang theo cuộc đời tôi không phải là những gì lớn lao, mà chính là những điều giản dị. Một tiếng chuông chùa, một lời hỏi han, một bát gạo sẻ chia… tất cả đã lắng lại trong ký ức, không thể phai mờ.

Cuộc sống ngoài kia có thể vội vã, áp lực với bao lo toan, nhưng chỉ cần nghĩ đến quê hương, tôi lại tìm được một khoảng bình yên để nương náu. Để rồi, giữa những bộn bề, tôi chỉ mong giữ lại cái thảo thơm của làng xóm quê mình, cái nghĩa tình đã âm thầm **nuôi dưỡng** tâm hồn tôi suốt bao năm tháng.

Tác giả: **Trà Bình**